

Potem — ni ničesar. Misel se lovi v praznem. (Prav v tem je poseben užitek, naslada.)

Potem občutek neke nedoločne teže, roj misli, ki bi se hotele nekam usmeriti, a zaman; nekaj časa nihajo v praznem, nato se usedejo z vso pezo na srce; in proč je pijanost potepuštv.

In že je tema.

Svet v temi. Ljudje molče. Ti pa se mučiš, uboga reva, misleč o njih, ker jih nikjer ni, njih, ki bi morali biti.

In molčiš. Sam v svojo temo zaviti greš skozi življenje, mimo ljudi, kakor oni mimo tebe, kakor mimo stebrov steber...

In misliš, da ni nikjer nikogar, ker tebe ni nikjer — tam, kjer bi moral biti, ne le v temi, temveč na svetlem dnevu...

In jih poslušaj, njihove besede, in se ti zazdi sem pa tja, da so vendar oni pravi, da si le ti zgrešil... In se zaviješ spet v svojo temo in ona te sprejme v svoj svet, ki se poraja v nevidnem — in ti da prav.

Mislil sem v začetku, dokler nisem poznal teh krajev in ljudi, kako sijajne misli bom lahko lovil iz razdražene domišljije. Če kje, sem si dejal, tu ne more biti stiske za stvore izmišljenega sveta. Treba ti bo samo nastaviti dlan in že boš držal v roki čudovito biserje...

Zdaj pa, potem ko ves dan gledam te tope obraze in se izgubljam v najbolj nasprotujočih se skrajnostih, zvečer strmim pri prižgani svetilki v prazno, prislušujem zavijanju burje v temni noči in bučanju razdivjanega morja — in vse je kakor žalosten pogreb nekih preveč bujnih mladeniških sanj.

ŠEST OPTIMISTIČNIH ZAPISKOV

Miloš Mikelc

KOLEKTIV

Nekdo je potreboval steber za podboje.
Šel je v močvirje
in si narezal poln naročaj trstike,
češ, ena sama res ni nič,
zvezane v šop pa postanejo močne.

Ampak podboji so se mu podrli.
Pa se je čudil:
kako, kaj tudi stare basni ne držijo več?
Nauk je na dlani.

Dodatek k nauku:
ker basen ni matematična enačba,
enica pred vrsto ničel
v tem primeru iz ničel ničesar ne naredi.

OGENJ

Sedimo okrog ognja,
sklonjeni naprej,
da se s hrbtom ne bi dotaknili praznine
zunaj kroga, ki ga riše luč.
Plašni smo pač.
Pa ko se opolnoči dvigne veter,
stisnemo glave med kolena.
Pač mislimo nase.
Nekateri pa mislijo na ogenj,
stopijo k njemu in ga zaslonijo s svojimi hrbti,
da bi gorel tudi potem,
ko uplahne veter.

KNJIGE

Ne maram konstruktivnih knjig.
Take knjige o ljudeh ničesar ne vedo.
Knjiga ni tramvajaska vozovnica,
na kateri so narisane vse postaje,
pa še končna postaja.
Čeprav brez nje ne morem,
knjiga ni moj zvesti prijatelj.
S knjigo moram biti sprt,
da mi kaj pomeni.

OLTARJI

Pometali smo vse bogove z oltarjev.
Mislili smo, da je s tem opravljeno vse.
Ampak ostali so oltarji.

Nekateri, da bi olajšali življenje drugim, kakor pravijo,
postavljajo na oltarje človeka.
Človek pa ni za na oltar.
Sploh nič ni za na oltar.
Ampak, ker so oltarji ostali,
si zdaj postavljajo nanje vsaj nekaj,
karkoli,
le da oltar ne bi bil prazen,
kajti tega ne bi prenesli.
Zdaj so oltarji
naš bog.

SMOTRI

Človek še vedno
ne izhaja s samim seboj.
Rad bi,
da bi mi bil edini smoter
preživeti življenje.
Morebiti prav zato,
ker tega ne znamo,
oznanjamo vero v prihodnost?
Ampak ta prihodnost mora biti
poslednji smoter.
Potem človek ne bo več bolehal
za smotri.
Ne bodo mu več jemali moči in volje
in veselja nad življenjem
smotri.

TABU

Obrneš se
in zadeneš v tabu.
Zravnaš se
in zadeneš v tabu z glavo.
Poznam ljudi, nestrpne, neuvidevne,
ki so se tolikokrat zravnali,
da ne vedo več, kje se jih glava drži,
pa so videti malo zmedeni.
Poznam tudi uvidevne, ki se ne zravnajo več,
in niso videti zmedeni.
Ampak, kakorkoli že,

preveč imamo tabujev.
Družba ne more biti zdrava,
če ima preveč tabujev.
Zato je treba tabuje razbijati.
Vsevprek!
Pri razbijanju vsevprek včasih kdo udari mimo,
vendar je to še vedno bolje,
kakor dovoliti tabujem,
da nam zagospodarijo.
Zato je treba tabuje razbijati.
Izgovor, da še ni čas za to,
je tudi tabu.
Vsevprek!

HISA NA ROBU MESTA

Mirko Zupančič

(Konec)

Tretje dejanje

V sobi so Tomažič, Vid in Mariča. Vse je isto kot prej, samo nered je popoln. Že več dni ni tu nihče pospravljaj.

MARIČA: Če ne bo konca te norišnice, bom šla. — Gospa sedi v svoji sobi in se ne premakne. Kar groza me je. Vsako uro pogledam k njej v strahu, če ni že mrtva. Mojca je v kuhinji, pijana. Poje partizanske pesmi. Vidva sta se zaprla sem. Gospod pa stoji na hodniku in se ne upa vstopiti. *(Tomažiču.)* Vsaj vi uredite to zmešnjavo.

TOMAŽIČ: Bom. Kar se bo dalo.

MARIČA: Prosim. *(Odide.)*

TOMAŽIČ: Torej?

VID: Nič ne urejaj. Naj se stvari razvozlajo, kot se morajo. Tu ni pomoči.

TOMAŽIČ: Saj. Človek stoji ob strani, nemočen, in lahko samo opazuje. — Najraje bi kar precej odšel.

VID: Šla bova. Oba.

TOMAŽIČ: Si se z očetom že srečal?

VID: Toliko kot vsi drugi.

TOMAŽIČ: Pa?